

Chương 43

Đậu Đậu ủy khuất nhấp nháy mắt, nước mắt rùng rùng nhìn Mẫn Nhu. Mẫn Nhu lại yếu lòng, oán giận nhìn Lục Thiếu Phàm nói:

“Đậu Đậu vẫn là đứa trẻ không hiểu chuyện, anh là người lớn sao lại so đo với trẻ con chứ?”

Lục Thiếu Phàm nhìn hai mẹ con tương thân tương ái, đuôi lông mày nhướng lên, vẻ mặt lo lắng bị thay thế bằng nụ cười nhạt. Trước ánh mắt nghi ngờ của Mẫn Nhu và Đậu Đậu, ngón tay thon dài thả kéo ống tay áo, mỉm cười thoải mái nhìn Mẫn Nhu, tán thành nói:

“Anh cũng nhớ ra Đậu Đậu vẫn còn là đứa trẻ không hiểu chuyện.”

Lời nói ra, đương sự tỏ ra không vui, Đậu Đậu ở trong lòng Mẫn Nhu lắc lắc cơ thể mũm mĩm, lầm bầm nói:

“Đậu Đậu hiểu, Đậu Đậu hiểu chuyện, hiểu chuyện mà!”

Lục Thiếu Phàm trực tiếp bác bỏ câu kháng nghị của Đậu Đậu, đôi mắt cười ôn tồn nhìn Mẫn Nhu, ngồi xổm xuống, ôm lấy Đậu Đậu từ trong lòng Mẫn Nhu. Đậu Đậu không ngừng giãy giụa, chiếc đầu nhỏ dúi vào lòng Lục Thiếu Phàm, sau đó anh cau mày nhìn Mẫn Nhu nói:

“Tiểu Nhu, em đi tắm đi, Đậu Đậu để anh lo.”

Mẫn Nhu nhìn hai cha con ở gần nhau cảm giác bất bình thường, nhưng Lục Thiếu Phàm cong khóe môi, vẻ mặt bình thản tươi cười khiến cho cô yên tâm đi vào phòng tắm.

Lúc Mẫn Nhu đóng cửa lại cô có thể nghe tiếng Lục Thiếu Phàm dỗ ngọt Đậu Đậu: “Đậu Đậu, con thích Ultraman đúng không?”

“Dạ, thích.”

“Vậy ngày mai cha dẫn con đi mua được không?”

“Nhưng, ngày mai Đậu Đậu phải đi học...”

Nằm trong bồn tắm mát xa, nước nóng tràn qua cổ cô, cũng khiến toàn bộ lỗ chân lông giãn ra, xua đi sự mệt mỏi trong ngày. Mẫn Nhu nhắm mắt, dựa vào bồn tắm, nghĩ đến buổi quay ngày mai.

Chuyện cô và Lục Thiếu Phàm kết hôn không xuất hiện trên tạp chí, có thể nói là may mắn khi đám chó săn không phát hiện tin tức. Nhưng với trực giác nhạy bén, chẳng lẽ họ không nghe phong phanh gì cả?

Nhưng, sự thật chứng minh, từ khi cô kết hôn tới nay, cô không hề xuất hiện trên báo tạp chí hoặc các phương tiện truyền thông khác, ngay cả tin tức cô kết hôn cũng không có, không hiểu vì nguyên do gì.

Mẫn Nhu chột nhớ tới bà Lục từng nói, chú của Lục Thiếu Phàm làm trong cục văn hóa thông tin, hơn nữa, với địa vị của Lục gia hôm nay, làm gì có nhà truyền thông nào dám quang minh chính đại khiêu khích?

Nhờ có Lục gia che chở, cô mới không bị cuốn vào chuyện xấu trong giới nghệ sĩ, cuộc sống bây giờ có thể coi như hạnh phúc bình yên. Chẳng qua là, nếu cô lại xuất hiện trên màn ảnh, liệu cuộc hôn nhân giữa cô và anh có thể tránh xa thị phi hỗn loạn như xưa không?

Mẫn Nhu hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, nhìn ánh đèn phản chiếu trên tường, dường như rất hạ quyết tâm, ánh mắt hết sức kiên định.

Mẫn Nhu hẹn Chân Ni bảy giờ sáng tới quân khu đón cô. Trời vừa sáng, Mẫn Nhu liền rời khỏi giường, quay đầu nhìn hai cha con đang ngủ say bên cạnh, một gương mặt anh tuấn một gương mặt thuần khiết nhỏ nhắn lộ ra, Mẫn Nhu khẽ cong môi, lặng lẽ vén chăn lên, bước xuống giường.

Bóng người mảnh mai nhẹ nhàng lui tới trong phòng ngủ, cố tạo ra tiếng động nhỏ nhất, đi qua đi lại bận rộn Mẫn Nhu không chú ý tới, từ khi cô xuống giường, người đàn ông tưởng chừng đang ngủ say lại mở mắt, đôi mắt đen nhánh như ngọc bám sát theo mỗi hành động của cô.

Mặc quần áo tử tế xong, Mẫn Nhu rón rén đi đến bên giường. Trên chiếc giường rộng rãi, Đậu Đậu ngủ theo hình chữ đại, đôi môi bụ bẫm ngáp ngáp vùi cái, cánh tay mũm mĩm gãi má, nhìn dáng vẻ buồn cười của Đậu Đậu, Mẫn Nhu lại không kiềm được tình cảm, cúi người, hôn lên mặt Đậu Đậu.

Ánh mắt thu lại, nhìn gương mặt tuấn tú của Lục Thiếu Phàm đang nằm bên cạnh, ngũ quan trong suốt không chút tì vết, tựa như bức tượng điêu khắc với những đường nét rõ ràng. Lục Thiếu Phàm bình an ngủ say, Mẫn Nhu chỉ nhìn ngắm gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ đó thôi mà tim đã đập nhanh.

Khi ngón tay trắng nõn chạm nhẹ vào gò má Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu liền vội vàng rút tay lại, lo sẽ đánh thức anh. Mẫn Nhu hơi rướn người, hôn nhẹ lên môi Lục Thiếu Phàm, rồi đứng dậy từ từ đi ra khỏi phòng ngủ.

Cửa phòng phát ra tiếng đóng cửa rất nhỏ, người đàn ông lại mở mắt ra. Bên trong đôi mắt không hề có vẻ buồn ngủ, khóe miệng nhếch lên, gương mặt tuấn tú nở nụ cười thỏa mãn.

Mẫn Nhu vừa đi ra tới cửa liền thấy chiếc xe quen thuộc, mở cửa bước lên, Chân Ni tò mò hỏi: “Ông xã cậu sao không đưa cậu đi?”

“Anh ấy còn ngủ, hơn nữa cậu cũng tới đón mình mà?”

Việc Lục Thiếu Phàm có đưa cô đến trường quay hay không cô không để tâm. Ngược lại, cô không muốn bước lên xe thể thao của Lục Thiếu Phàm, để anh chở đi rêu rao khắp nơi, như vậy quá mức phô trương, nếu bị bắt gặp không biết sẽ tạo nên phiền toái thế nào.

“Bà xã ngôi sao đi quay phim, chồng dĩ nhiên phải đảm đương lái xe, chỉ có hai cậu là ngược đời.”

Mẫn Nhu nhìn Chân Ni đang dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá cô, khoe miệng cười nhẹ: “Chờ cậu kết hôn thì sẽ hiểu tâm trạng lúc này của mình.”

Chân Ni vừa nghe đến kết hôn liền lập tức hạ hai vai xuống đầy mỏi mệt, gói đầu vào vai Mẫn Nhu, ai oán nói:

“Mình cũng muốn vậy, nhưng A Nham nói còn sớm quá, chờ thêm hai năm nữa mới kết hôn, mình cũng không có cách nào.”

Mẫn Nhu cũng biết từ khi học đại học Chân Ni đã có bạn trai, hai người ở bên nhau đã năm năm nhưng nhà trai không chịu cầu hôn, Chân Ni vì quá yêu anh ta nên không dám cưỡng ép.

“Yêu một người không sai, nhưng mà cậu cũng nên có chừng mực, nếu không những gì cậu bỏ ra sẽ không được báo đáp, hạnh phúc được duy trì bằng cách đó sẽ rất mệt mỏi.”

Giống như cô đối với Kỷ Mạch Hằng, cô mù quáng hi sinh cho anh ta, lại hết sức tự tin cho rằng như vậy có thể trói anh ta bên cạnh mình. Kết quả chỉ có trái tim cô bị trói buộc với đầy vết thương, làm người đứng ngoài, nhìn thấy Chân Ni như vậy, cô liền khuyên bảo nhắc nhở, không muốn Chân Ni bước theo con đường giống mình.

Cô có thể gặp Lục Thiếu Phạm, gặp được người đàn ông yêu thương cô, nhưng trên thực tế, một người chồng toàn tâm toàn ý yêu mình như thế có được bao nhiêu. Nếu như bạn trai Chân Ni không muốn kết hôn với Chân Ni, như vậy lúc Chân Ni vẫn chưa tiến quá sâu thì hãy buông tay tìm hạnh phúc khác.

Nghe Mẫn Nhu khuyên, Chân Ni khẽ cau mày, hạ thấp đầu chìm vào im lặng. Về mặt nghiêm túc của Chân Ni khiến Mẫn Nhu cũng không muốn nhiều lời, cô nhắm mắt giả vờ ngủ say, cô có thể khuyên nhưng không thể làm thay đổi suy nghĩ của Chân Ni, kết quả ra sao vẫn phải xem Chân Ni quyết định thế nào.

Lúc Mẫn Nhu đến trường quay, tổ đạo diễn đã chuẩn bị xong, cách ly khu vực quay với xung quanh, không cho phép người đi đường tùy tiện ra vào.

“Mẫn Nhu tới rồi, mau đi trang điểm thay quần áo đi.”

Lý Nghị đang chỉ đạo nhân viên bố trí trường quay, thấy Mẫn Nhu từ trên xe đi xuống, đầu tiên bước tới chào hỏi, nhưng cũng không quên chỉ vào bóng người cao ráo ở xa:

“Nhiễm Phong đến từ rất sớm, vừa rồi còn hỏi cô đâu, lát nữa chỉ có thể dựa vào hai người diễn.”

Mẫn Nhu mím môi cười một tiếng, nói chuyện với Lý Nghị vài câu sau đó để Chân Ni đón tiếp, đi vào phòng thay đồ chuẩn bị đổi trang phục.

Mẫn Nhu và Chân Ni đi về phía khu vực quay, đi được 100m của con đường đã thấy vô số ánh đèn flash lóe lên, cùng với tiếng gọi sung sướng.

“Mẫn Nhu, thật là Mẫn Nhu.”

“Aya, aya!! Chúng em mãi mãi yêu chị.”

Mẫn Nhu đi nhanh hơn, cô lịch sự khẽ quay đầu mỉm cười, không ngờ đám đông lại càng hô to xáo động, Chân Ni vội vàng kéo Mẫn Nhu đi sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nam thứ là diễn viên Nhị Hào đáng người cao ráo như người mẫu, tuy lần quay này không cần nam thứ xuất hiện, nhưng Lý Nghị tuyển người luôn rất nghiêm khắc cho nên vẻ ngoài của nam chính cũng phải thật xuất sắc. Lúc Mẫn Nhu đi ngang qua, hai người cũng chỉ gật đầu chào hỏi, không nói chuyện với nhau.

“Diễn.”

Khi Lý Nghị cất tiếng thì tất cả nhân viên đều chuẩn bị sẵn sàng, đèn chiếu sáng chiếu vào tấm hội tụ ánh sáng rồi phản ra khu vực quay.

Mẫn Nhu cởi áo khoác ra, chỉ mặc chiếc váy đơn giản, đầu ngón tay vòng qua khuỷu tay nam thứ, tao nhã bước đi, gương mặt nhỏ trang điểm xinh xắn, mỉm cười đi vào khu vực quay.

Ông kính quay cũng từ từ di chuyển theo, nắm lấy từng khoảnh khắc cau mày và mỉm cười của cô. Mẫn Nhu kéo tay nam thứ, hai người cười rạng rỡ đi đến bên chiếc xe thể thao màu bạc. Ông kính dừng lại khi Mẫn Nhu đi đến đầu xe, đây là một cảnh đặc tả, đạo diễn theo dõi qua màn hình, ông nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Âu Nhiễm Phong, đôi mắt ưu thương lưu luyến quan sát theo bóng Mẫn Nhu, vẻ mặt thay đổi khiến Lý Nghị gật đầu khen ngợi.

“Không hổ danh là ảnh đế, xem ra chỉ cần quay một lần là xong...”

Lý Nghị cùng các nhân viên bên cạnh hạ giọng nói chuyện, chột nghe tiếng thắng xe gấp, một chiếc xe thể thao bóng loáng dừng lại bên ven đường. Chiếc xe màu đen phản chiếu ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, tưởng chừng trong chớp mắt thông qua ống kính sáng lóe lên.

Mọi người nghe tiếng xe quay đầu lại, cùng lúc cửa xe thể thao lạch cạch mở ra, một đôi chân thon dài bước ra đầu tiên, bộ đồ tây màu đen hoàn mỹ, đôi giày da sạch sẽ không có chút bụi bẩn đặt xuống đất.

“Phanh”. Cửa xe khép lại, một người đàn ông bận bộ đồ tây màu đen xuất hiện bên xe thể thao, cổ áo mở rộng để lộ xương quai xanh xinh đẹp, khí chất cao quý tao nhã, mái tóc đen bị gió thổi qua trở nên hỗn độn, nhưng cũng không mất đi khí chất ôn hòa của anh. Anh xoay người, gương mặt hoàn mỹ anh tuấn mang theo nụ cười nhu hòa, giống như không nhận ra bản thân mình đang tỏa ra sức hút mê người, bước chân thanh tao lịch sự vòng qua đầu xe, đi về phía trường quay.

“Oa, anh ta là thiếu gia nhà ai vậy, xem ra còn đẹp trai hơn cả Âu Nhiễm Phong.”

“Làm gì có, tôi thấy mỗi người mỗi vẻ, Âu Nhiễm Phong đúng là mỹ nam, còn anh chàng này thì rất đẹp trai.”

Mẫn Nhu cũng vừa dừng quay, cô lập tức để ý đến nhân vật đang được mang ra bàn tán cùng âm thanh tán thưởng xung quanh khiến Mẫn Nhu nhú mày. Theo ánh mắt của mọi người, cô nhìn ra đường.

Cô chỉ nhìn thấy người đàn ông đó đang cùng Lý Nghị bắt tay nhau. Đầu tiên là ngắn người, đôi mắt mở to quan sát bóng người cao ráo ôn hòa, đột nhiên gương mặt sáng rực mỉm cười.

Chân Ni cầm áo khoác chạy tới, dừng lại bên cạnh Mẫn Nhu, vừa hâm mộ vừa trêu ghẹo nói: “Nhìn thấy không, chồng cậu đến thăm cậu đó, đúng là dính như keo sơn mà.”

Mẫn Nhu mặc áo khoác vào, cũng không đi tới ngay mà đi quanh quần bên trong trường quay, cầm lấy bình nước do Chân Ni mang tới, thong thả uống nước.

“Ông xã tới rồi, sao em không qua đó bồi dưỡng tình cảm đi?”

Một giọng nam hài hước cất lên, Mẫn Nhu khẽ nhấp chút nước dĩ nhiên cô cũng đoán ra người ngồi bên cạnh là ai. Cô chịu đựng ánh nhìn mập mờ của mọi người khi nhìn về phía cô, Mẫn Nhu đập bình nước lại, tựa người vào ghế nghỉ tạm.

“Nhu Nhu, tôi cũng khát, em cho tôi uống một ngụm được không?”

Bàn tay trắng chưa kịp chạm vào thành bình, Mẫn Nhu liền nghiêng người, cánh tay đảo qua giữ lấy bình nước của mình, đôi mắt nhìn gương mặt tuần tú chai lì kia, nhú mắt cười một tiếng.

“Ngại quá, tôi sợ bị lây bệnh.”

Trời rất lạnh, nhưng Âu Nhiễm Phong chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, nút cổ áo vẫn còn mở ra để lộ nét phong lưu mỹ hoặc mê người, nghe Mẫn Nhu nói vậy, anh ta cười một tiếng, ánh mắt lộ vẻ suy tư:

“Thị lực của chồng em hẳn không tệ?”

Mẫn Nhu không hiểu ý của Âu Nhiễm Phong, ngẩng đầu lên đập vào mắt là đầu ngón tay như tranh vẽ chỉ về một hướng, gương mặt tuần mỹ lộ vẻ vui sướng hả hê khi thấy người ta gặp nạn:

“Chồng em quả là nhất tâm nhị dụng⁽¹⁾, anh ta vừa đối phó với đạo diễn vừa giám sát em.”

Mẫn Nhu thấy Lục Thiếu Phạm đúng như lời Âu Nhiễm Phong nói, mặc dù anh cùng Lý Nghị cười nói nhưng ánh mắt lâu lâu liếc nhìn về phía cô. Nếu

không phải cố tình quan sát nhất định sẽ không phát hiện ra vẻ phân tâm của Lục Thiếu Phàm.

“Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, anh thấy chồng em như vậy, xem như đã lĩnh ngộ được câu nói này.”

Âu Nhiễm Phong cong cong khóe môi tà mị, đôi mắt phượng nhíu lại nhìn ánh mắt sâu thẳm của Lục Thiếu Phàm. Mẫn Nhu quay đầu nhìn Âu Nhiễm Phong, gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ tự giễu. Cô cũng không biết nói gì đành giả vờ như không thấy, quay đầu thấy trợ lý đạo diễn đang chạy về phía họ.

“Anh Phong, chị Nhu, đạo diễn Lý gọi hai người qua.”

Mẫn Nhu đã đoán được Lý Nghị gọi họ vì chuyện gì. Cô đứng lên, Âu Nhiễm Phong cũng lười biếng đứng dậy, dáng người cao ráo hơi gầy, dưới ánh sáng chói mắt của mặt trời Âu Nhiễm Phong toát ra vẻ khêu gợi mị hoặc.

“Đi thôi, tôi cũng muốn cùng chồng em chào hỏi một tiếng.”

Mẫn Nhu dùng ánh mắt cảnh cáo Âu Nhiễm Phong. Người đó lại hồn nhiên tỏ ra không biết, sửa lại tóc, hai tay cắm vào túi quần, nghiêng đầu cười xấu xa nhìn ánh mắt Mẫn Nhu, gương mặt bất cần đời đầy vẻ đùa cợt.

“Thân phận bồi cảnh của chồng em cao như vậy, gia cảnh lại giàu có, tôi mới dám đến đòi chút bánh kẹo quà cưới để ăn.”

“Dĩ nhiên là được, nếu anh không ngại phải quay video clip này thêm mấy ngày, thì bất cứ khi nào cũng hoan nghênh anh.”

“Có thể cùng làm việc với một vị tiểu thư xinh đẹp quyến rũ thế này, dù là quay cả năm tôi cũng bằng lòng.”

Trong nháy mắt, Mẫn Nhu nổi da gà toàn thân, đối với thứ ngôn từ hoa mỹ của Âu Nhiễm Phong cô xem như miễn thứ cho kẻ bất tài, môi đỏ cong cong, khi đến gần Lý Nghị và Lục Thiếu Phàm thì không nói nữa.

Lý Nghị nhận ra có người đến gần, ông khẽ chớp mắt, đập vào mắt là Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong, ông liền giới thiệu nói:

“Vị này là thị trưởng của chúng ta, Lục Thiếu Phàm tiên sinh, Nhiễm Phong Mẫn Nhu hai người làm quen đi.”

Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong đứng bên cạnh rất dễ khiến người khác suy diễn sâu xa. Tuấn nam mỹ nữ, ngay cả trên internet họ cũng là cặp đôi được ủng hộ nhiều nhất, không ít fan mong muốn hai người yêu nhau. Lần này Mẫn Nhu đóng chung với Âu Nhiễm Phong trong ca khúc mới, scandal chắc chắn không ít.

Lý Nghị không biết mối quan hệ giữa Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, cũng khó trách sẽ tưởng Âu Nhiễm Phong và Mẫn Nhu là một đôi, chỉ e rằng tất cả mọi người trong trường quay đều thấy thế.

“Thị trưởng Lục, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Âu Nhiễm Phong cong môi, gương mặt xinh đẹp hơn người, nụ cười khinh bạc, tùy ý vươn tay. Anh ta cứ như vậy đứng trước mặt Lục Thiếu Phàm, hai người đàn ông cao to đứng đối diện nhìn nhau, rõ ràng là lịch sự chào hỏi nhưng bên trong gió nổi mây bay, dòng nước ngầm đang sôi trào.

Mẫn Nhu khẽ cau mày, nhìn Lục Thiếu Phàm. Anh chỉ mỉm cười nhẹ, phảng phất như không nghe ra ý khiêu khích trong lời nói của Âu Nhiễm Phong, bắt tay Âu Nhiễm Phong:

“Nghe danh không bằng gặp mặt, rất vui được biết anh.”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm réo rắt, khách sáo lễ độ, nhưng trước mặt thì tỏ ra ôn hòa sau lưng lại hờ hững xa cách. Gương mặt tuấn tú toát lên khí chất ung dung ôn hòa, đôi mắt tối đen đầy vẻ cao quý không thể chạm tới.

“Thị trưởng Lục trăm công ngàn việc vẫn đến xem chúng tôi quay phim, xem ra Lục thị trưởng rất ủng hộ chúng tôi?”

Âu Nhiễm Phong cười hoa mỹ nhưng rất nguy hiểm, Lục Thiếu Phàm như đoán đuôi lông mày, khóe môi mỉm cười vân đạm phong khinh:

“Đó là lẽ tự nhiên, nhà nước hết sức ủng hộ nền văn hóa điện ảnh.”

“Mãi lo nói chuyện với Lục Thiếu Phàm, tôi quên mất phải giới thiệu bạn diễn của mình.”

Âu Nhiễm Phong khẽ nhắc khiến Mẫn Nhu sững sốt, anh ta biết rõ mối quan hệ giữa cô và Lục Thiếu Phàm còn bày trò như vậy, tính để cô mất mặt sao?

“Đây là Mẫn Nhu, là đại minh tinh của thành phố A, Thị trưởng Lục chắc là cũng từng gặp qua?”

Mẫn Nhu ngại ngùng nhìn Lục Thiếu Phàm, ánh mắt anh cũng nhìn sang cô. Đôi mắt ôn hòa dâng lên luồng ánh sáng nhẹ nhàng nhu tình. Nếu không phải Lý Nghị đang đứng bên Lục Thiếu Phàm, với khả năng quan sát của ông sợ là sẽ phát hiện sự khác thường giữa Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm.

Vấn đề Âu Nhiễm Phong đưa ra quả nhiên là khó lựa chọn. Nếu Lục Thiếu Phàm trả lời phải, mối quan hệ giữa hai người sẽ bị bại lộ, cuộc hôn nhân của họ sẽ tránh không khỏi những câu hỏi chất vấn, cuộc sống an bình bị phá vỡ; nếu như anh nói không phải thì đó là nói dối, với một con người phẩm hạnh như Lục Thiếu Phàm việc nói dối là một vết nhơ.

Nếu nhất định phải nói dối, vậy thì để cô làm!!

Gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn của Mẫn Nhu vừa hé nụ cười, chưa kịp mở miệng nói sau lưng một giọng nói trong vắt cất lên, âm thanh bập bẹ quen thuộc khiến Mẫn Nhu quay đầu lại, thấy bóng người nho nhỏ leo từ trên xe xuống.

“Cha... cha... Đậ Đậ không muốn đợi ở bên trong!”

Cơ thể tròn vo di động hai cái chân nhỏ như củ cải, chạy hướng về Mẫn Nhu, giọng nói non nớt êm tai có vẻ oán giận, phía trên chiếc đầu nắm đội đồ chụp tai màu hồng, gương mặt nhỏ bị gió lạnh thổi qua làm ửng hồng, người khoác chiếc áo bông dày nhìn như viên cầu đang lăn lại trên đất.

Mẫn Nhu cho rằng Đậu Đậu sẽ chạy tới nhào vào lòng mình đang định tính ngồi xuống ôm thì Đậu Đậu chạy lướt qua cô nhào vào người Lục Thiếu Phàm, cơ thể mũm mĩm giãy giụa, ương bướng nói:

“Ba ba, Đậu Đậu mệt quá, ôm con một cái.”

Đậu Đậu mở và đưa tay ra hướng về phía Lục Thiếu Phàm, hoàn toàn không để ý đến Mẫn Nhu trước nay vẫn gần gũi bên cạnh, giống như thật sự không biết Mẫn Nhu, chỉ làm nũng với mỗi Lục Thiếu Phàm.

Lý Nghị cúi đầu nhìn Đậu Đậu, cười khen: “Tiểu linh đồng dễ thương thật, nếu xuất hiện trước máy quay nhất định sẽ là ngôi sao sáng trên bầu trời.”

Đậu Đậu như hiểu Lý Nghị khen mình, không còn quán lấy Lục Thiếu Phàm, nghiêng đầu, ngẩng gương mặt bụ bẫm lên, diêm đạm nói:

“Đậu Đậu cảm ơn bác đã khen.”

Lý Nghị thoáng giật mình, sau đó gật đầu cười to: “Không hổ là thiếu gia của Lục thị trưởng, tuổi còn nhỏ mà đã thông minh như vậy, người ta nói ba tuổi mà như tám mươi, xem ta Lục tiểu thiếu gia đây nhất định sẽ có tiền đồ.”

Lời khen ai mà không thích nghe, tính cách Lục Thiếu Phàm tuy có hờ hững nhưng nghe người khác khen con mình, môi cũng khẽ nhếch cong lên, không quên khiêm nhường nói:

“Lý đạo diễn quá lời rồi, đứa nhỏ này đúng là tiểu thông minh, có thể khiến người khác vui vẻ.”

Đậu Đậu bị Lục Thiếu Phàm ôm vào lòng, đôi mắt đen lấp lánh tò mò nhìn Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong. Thừa dịp Lục Thiếu Phàm và Lý Nghị nói chuyện phiếm liền làm mặt quỷ hướng về phía Âu Nhiễm Phong, sau đó giao hoạt lác đầu, dương dương tự đắc bật cười.

Mẫn Nhu cũng đoán Lục Thiếu Phàm đã dặn dò gì đó Đậu Đậu, Đậu Đậu mới tỏ ra không biết cô. Từ hành động làm mặt quỷ lúc nãy của Đậu Đậu dành cho Âu Nhiễm Phong đủ nói rõ Đậu Đậu không thích mỹ nam đứng bên cạnh mẹ mình.

“Không ngờ, em vừa mới kết hôn đã có con trai lớn như thế, tôi thật không biết nên chúc mừng em hay phải tỏ vẻ thương cảm?”

Âm thanh nhẹ nhàng của Âu Nhiễm Phong vang lên bên tai, Mẫn Nhu không vì giọng điệu chế giễu của anh ta mà không vui, gương mặt cũng hết sức tự nhiên, nhất là khi thấy Đậu Đậu như tên trộm lén lút nhìn sang, Mẫn Nhu nở nụ cười yêu thương.

“Dĩ nhiên là chúc mừng, một đứa trẻ thông minh lại dễ thương như vậy không phải ai cũng có được.”

Mắt Âu Nhiễm Phong tối lại, vẻ mặt xấu xa cũng biến mất, ánh mắt nhìn về phía Mẫn Nhu có chút thâm trầm, hạ giọng chỉ để hai người nghe:

“Em đang tự an ủi mình sao?”

Cách nhìn này của Âu Nhiễm Phong cũng dễ hiểu thôi, Mẫn Nhu đón nhận ánh mắt thương cảm đồng tình của anh ta, tự nhiên mỉm cười, không hề giả vờ hoặc vừa khóc vừa kể, hạ thấp giọng nói:

“Tôi đang nói thật sao lại là tự an ủi mình? Đậ Đậ là con tôi, còn nữa, tôi không muốn anh nói bậy bạ làm tổn thương con tôi.”

Mắt Âu Nhiễm Phong híp lại, ánh mắt đầy thâm ý nhìn ánh mắt cương trực của Mẫn Nhu, muốn nhìn ra chút gì đó, nhưng chỉ thấy sự bảo vệ của cô dành cho đứa trẻ, chẳng lẽ cô gái này độ lượng đến mức có thể chấp nhận con trai của chồng mình và người phụ nữ khác?

Mẫn Nhu đọc được suy nghĩ từ ánh mắt Âu Nhiễm Phong, cô bĩu môi nhưng không tiếp tục giải thích thêm, cô không hi vọng vì sự ích kỉ của bản thân mà khiến Đậ Đậ mất đi hạnh phúc tuổi thơ.

“Tôi cũng không quấy rầy Lý đạo diễn nữa, mọi người tiếp tục đi.”

Dù Lục Thiếu Phàm trong tay ôm một đứa trẻ cũng không làm giảm nửa phần khí chất phi phàm, Lục Thiếu Phàm tạm biệt Lý Nghị, sau đó gật đầu chào Âu Nhiễm Phong. Khi ánh mắt dừng lại trên người Mẫn Nhu thì bờ môi cong lên, Mẫn Nhu giật mình nhìn Lục Thiếu Phàm ôm Đậ Đậ đi.

Hôm nay Lục Thiếu Phàm xuất hiện khiến Mẫn Nhu nghi ngờ, cô không hiểu Lục Thiếu Phàm làm vậy là có mục đích gì, lúc bắt đầu cô cho rằng anh tới thám thính nhưng anh chỉ nói chuyện với Lý Nghị, từ đầu tới cuối không hề nhìn cô khiến suy nghĩ này bị loại bỏ.

“Đừng nhìn nữa, người đã đi xa rồi.”

Mẫn Nhu thu hồi tầm mắt nghe lời nói chế giễu của Âu Nhiễm Phong cô không hề giận. Khi Lý Nghị tuyên bố làm việc thì mọi người lại tập trung vào khu vực quay.

“Mọi người ráng thêm tí nữa, tranh thủ quay một lần rồi qua.”

Lý Nghị đưa kịch bản lên, nhìn về phía khu vực quay hô to, nhân viên làm việc rôi rít chuẩn bị sẵn sàng, nghe một tiếng “diễn” thì diễn viên cũng tiến vào trạng thái quay phim.

Đèn trong nháy mắt sáng lên, bảy tám chiếc máy quay đều nằm ở vị trí riêng, Âu Nhiễm Phong cũng quay về bên xe thể thao bắt đầu bộc lộ cảm xúc, Mẫn Nhu lễ phép cười nhìn nam thứ, ôm lấy tay anh ta đi về phía cửa.

Giống như quay lần thứ nhất, chỉ một đoạn phim ngắn hơn một phút mà tập trung gần đến một nửa máy quay có thể hoàn mỹ là điều tất yếu. Khi Lý Nghị chuẩn bị kêu ngừng thì trên màn hình một nam thứ nhảy lên, không hề để tâm, khiến mọi công sức bị củi thiêu chỉ trong một giờ.

“Chuyện gì vậy!”

Lý Nghị đứng bật dậy, vẻ mặt có chút không vui nhìn nam thứ đang xấu hổ: “Chẳng lẽ không biết trước khi đạo diễn kêu ngừng thì không thể lộn xộn sao?”

Nam thứ bị Lý Nghị mắng rõ ràng không vui gương mặt có chút uất ức, đáp lại: “Lý đạo diễn, không phải tôi không hiểu quy củ mà đạo diễn mau lại đây xem, cứ thế này tôi làm sao diễn?”

Lý Nghị tò mò đi tới, Mẫn Nhu đứng bên cạnh nam thứ, vừa rồi anh ta đột nhiên nhảy lên khiến cô cũng hết hồn, lúc này theo tay chỉ của nam thứ, cúi đầu nhìn, vừa thấy gương mặt ủy khuất nhỏ nhắn kia, Mẫn Nhu liền mở to mắt không dám tin.

“Đậu Đậu, con không phải đã về với cha rồi sao?”

Mẫn Nhu theo phản xạ cúi người ôm Đậu Đậu, vội hỏi. Hoàn cảnh bây giờ quả thật rất hỗn loạn, tự nhiên không có ai để ý đến Mẫn Nhu.

Lý Nghị nổi giận đùng đùng, đi tới, lúc thấy Đậu Đậu thì cơn giận dần dần tan đi, cũng tò mò hỏi như Mẫn Nhu.

“Cháu gọi là Đậu Đậu phải không, Đậu Đậu, cha cháu đâu? Có phải bị lạc không?”

Đậu Đậu như đứa trẻ làm sai, lắc lắc đầu, mím môi, hai tay giữ chặt áo bông, khiến người ta vừa yêu vừa xót. Cơn giận của Lý Nghị cũng nhanh chóng mất tích, ngồi xổm xuống, yêu thương xoa đầu Đậu Đậu, ôn tồn nói:

“Đậu Đậu nếu không tìm thấy cha, vậy cháu ở đây đợi được không?”

Đậu Đậu đáng thương nhìn Lý Nghị, quay đầu chun chun cái mũi, nhìn Mẫn Nhu, hai tay ôm lấy cổ Mẫn Nhu, ủy khuất khóc thút thít nói.

“Đậu Đậu ở đây đợi ba ba, Đậu Đậu không thấy ba đâu cả.”

“Lý đạo diễn, đứa trẻ này đùa giỡn khiến tôi không diễn được.”

Nam thứ đột ngột mở miệng thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó ai cũng quay lại nhìn. Ánh mắt anh ta ai oán nhìn Đậu Đậu, khi thấy dáng vẻ khóc lóc của Đậu Đậu cũng không dám trách mắng chỉ bình thản nêu lí do:

“Lý đạo diễn, xem ra chiếc quần này tôi không thể mặc được nữa.”

Quần tây nam thứ dính một mảnh nước lớn, ướt nhẹp phía dưới vẫn còn nhỏ nước, Lý Nghị nói với trợ lý:

“Mau qua lau đi.”

Trợ lý cầm xấp khăn giấy lớn lau nơi ướt cho nam thứ, sắc mặt nam thứ cũng không tốt lên, mãi đến khi trợ lý đánh rơi chiếc khăn bông ra một câu: “Sao lại có mùi nước tiểu”, sắc mặt nam thứ hoàn toàn sa sầm.

Nam thứ cũng là người mẫu, bây giờ gặp chuyện mất mặt như vậy còn phải chịu cái nhìn khác nhau từ bốn phía. Về mặt thay đổi, cầm lấy chìa khóa xe từ trong tay trợ lý đi ra ngoài.

“Nhân vật này, Lý đạo diễn mời người khác đóng đi.”

Chuyện minh tinh nổi giận tuy thấy nhưng không thể trách, sắc mặt Lý Nghị không khỏi có vẻ lo lắng, nắm trong tay cuốn kịch bản la mắng trợ lý vừa la to lúc này.

“Trong lòng biết là được còn la lên. Bây giờ thì tốt rồi, thiếu diễn viên chúng ta còn quay gì nữa, còn đứng đó mau đi tìm nam diễn viên khác tới đây.”

Âu Nhiễm Phong nghe thấy có cãi nhau liền chạy tới. Sau khi hiểu được tình huống, hai hàng lông mi nhíu chặt, Âu Nhiễm Phong, Lý Nghị và nhân viên đang thảo luận có nên ngừng quay hay không thì ánh mắt anh ta liếc về phía kẻ phá hoại đang nằm trong lòng Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nương theo ánh mắt của Âu Nhiễm Phong, cúi mắt xem xét thấy nơi khóa kéo quần của Đậ Đậ vẫn mở, rõ ràng làm chuyện xấu xong vẫn chưa kịp tiêu hủy chứng cứ, Mẫn Nhu ngênh đón ánh mắt trách cứ của Âu Nhiễm Phong, xấu hổ ho một tiếng, ôm Đậ Đậ đi về phía nghỉ ngơi.

“Nhu xảy ra chuyện gì vậy? Sau lại không quay tiếp?”

Chân Ni cũng nghe thấy chạy tới, thấy đứa trẻ ngoan ngoãn nằm trong lòng Mẫn Nhu liền cảm thấy khó hiểu hỏi.

Mẫn Nhu trao cho Chân Ni cái nhìn yên tâm, đôi môi đỏ mọng áp lên lỗ tai nhỏ của Đậ Đậ, dạy bảo nói:

“Đậ Đậ, lần sau không được như vậy, nghe rõ chưa?”

Dáng vẻ hào hứng của Đậ Đậ sau khi nghe thấy Mẫn Nhu nói thế, môi liền mím lại, hàng lông mi dày run rẩy, hai mắt đăm lẹ nhìn Mẫn Nhu, thưa dạ nói:

“Đậ Đậ nhìn không được, Đậ Đậ không cố ý...”

Mẫn Nhu cũng không nhẫn tâm trách cứ thêm, ôm Đậ Đậ, rồi cùng Chân Ni đi ra khỏi khu vực quay phim, vừa ra liền thấy Lục Thiếu Phàm đang mím môi sắc mặt tối sầm từ xa đi tới, lúc nhìn thấy Mẫn Nhu ôm Đậ Đậ thì vội vàng đi nhanh hơn.

“Ba ba.”

Đậ Đậ nhìn thấy Lục Thiếu Phàm thì liền dang hai tay, tính nhào vào lòng Lục Thiếu Phàm, gọi lớn tiếng: “Ba ba, sao ba lại đi xa như thế? Đậ Đậ còn tưởng cha không chịu mua Ultraman cho Đậ Đậ.”

Lục Thiếu Phàm ôm lấy Đậu Đậu, đôi mắt thâm trầm hướng về phía Mẫn Nhu, trở nên hiền hòa đến khó hiểu nhưng khi thấy đám người Lý Nghị đang thảo luận kịch liệt thì anh liền nhíu mày, hỏi:

“Sao lại thế này?”

Mẫn Nhu nhìn Đậu Đậu chột dạ cúi đầu, giải thích nói: “Đậu Đậu tiêu lên quần nam thứ, nam thứ tức giận bỏ đi.”

Lục Thiếu Phàm hiểu ra liền gật đầu, xoay người giao Đậu Đậu lại cho Mẫn Nhu. Sau đó, trước ánh mắt soi mói của cô, Chân Ni và Đậu Đậu, Lục Thiếu Phàm đi nhanh về phía Lý Nghị.

Mẫn Nhu không biết Lục Thiếu Phàm nói gì với Lý Nghị. Cô chỉ biết Lục Thiếu Phàm sau khi nói xong, Lý Nghị cười gật đầu liên tục, những nhân viên khác không ngừng nói cảm ơn Lục Thiếu Phàm, sau đó nhìn xung quanh mọi người tản đi thì ngăn lại không để nhân viên ngừng công việc.

“Đừng thu dọn, chúng ta tiếp tục quay.”

Khi Lý Nghị và Lục Thiếu Phàm tươi cười đi đến bên Mẫn Nhu, mọi khó hiểu của Mẫn Nhu đều được Lý Nghị giải quyết.

“Mẫn Nhu, Lục thị trưởng hạ mình, đồng ý giúp chúng ta, thay diễn viên nam thứ kia, cô mau giúp Lục thị trưởng đọc kịch bản đi.”

Mẫn Nhu liền ngẩn người, không cách nào lý giải hành vi của Lục Thiếu Phàm, vừa định mở lời, liền nghe thấy Lục Thiếu Phàm áy náy cất giọng:

“Lý đạo diễn, trẻ con không hiểu chuyện mong ông đừng để trong lòng.”

Ghi chú:

1. Nhất tâm nhị dụng: Một bên tay trái vẽ hình vuông, bên tay phải vẽ hình tròn.